

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 5/2022-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, IČO 50 430 742, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Ivan Petkov, proti postupu Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 75/2010 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 264/2018 (predtým sp. zn. 3 Co 469/2013) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Co 264/2018 a sp. zn. 3 Co 469/2013 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 264/2018 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré jej **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **460,90 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 75/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 264/2018 (predtým sp. zn. 3 Co 469/2013). Sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu, aby prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 eur, ktoré sú jej povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť oba označené všeobecné súdy, a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa podala 26. februára 2010 na okresnom súde žalobu, ktorou sa proti žalovaným domáha určenia, že do dedičstva po poručiteľovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poručiteľ“), ktorý zomrel [REDAKOVANÉ], patria špecifikované pozemky nachádzajúce sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka v žalobe dôvodí, že ako dedička po poručiteľovi (svojom bratovi) má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže na základe takéhoto určenia bude môcť byť majetková podstata prejednaná ako dedičstvo v dodatočnom konaní o dedičstve po poručiteľovi.

3. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 6 C 75/2010-180 zo 7. mája 2013 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol, a preto sťažovateľka podala proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie. Krajský súd o odvolaní rozhodol po približne 3,5 roku uznesením č. k. 3 Co 469/2013-225 z 30. novembra 2016 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd po sérii pojednávaní vydal v poradí druhý rozsudok č. k. 6 C 75/2010-397 z 23. januára 2018, ktorý bol sťažovateľke doručený 26. februára 2018 (presne 8 rokov po podaní žaloby). Okresný súd tentokrát v celom rozsahu vyhovel žalobe a určil, že dotknuté pozemky patria do dedičstva po poručiteľovi. Proti druhému rozsudku podali obaja žalovaní odvolania. Krajský súd do času podania ústavnej sťažnosti o odvolaniach žalovaných nerozhodol, a to napriek tomu, že odvolacie konanie trvá viac ako 3,5 roka. Sťažovateľke zároveň nie je známe, že by krajský súd v rámci uvedenej doby urobil akýkoľvek iný úkon vo veci, ktorý by k vydaniu rozhodnutia o odvolaniach žalovaných smeroval.

4. O žalobnom nároku sťažovateľky uplatnenom žalobou teda nie je dosiaľ ani po uplynutí 11 rokov a viac ako 8 mesiacov právoplatne rozhodnuté.

5. Sťažovateľka je v súčasnosti 77-ročná starobná dôchodkyňa, ktorá v čase podania žaloby verila, že predmetnú záležitosť sa jej komplexne podarí úspešne vyriešiť ešte za jej života, avšak s prihliadnutím na neprimerane dlhú dobu trvania sporu má v súčasnosti dôvod pochybovať o tom, že sa jej to podarí.

6. Sťažovateľka zastáva názor, že predmet konania patrí do bežnej civilnoprávnej agendy všeobecných súdov, ktorý z hľadiska riešenia právnych otázok sporu nevykazuje znaky náročnosti.

Z hľadiska skutkového možno spor hodnotiť rovnako za bežný, prípadne za stredne náročný vzhľadom na potrebu výsluchu viacerých svedkov.

7. Sťažovateľka zdôraznila, že považuje spor za významný, pretože v prípade úspechu v spore bude vystupovať v dodatočnom konaní o dedičstve ako dedička po poručiteľovi, pričom dotknuté pozemky nepochybne predstavujú významnú majetkovú hodnotu z pohľadu každého „bežného“ človeka ako vlastníka nehnuteľností.

8. Vychádzajúc z uvedených skutočností, je sťažovateľka presvedčená, že konajúce všeobecné sudy svojím nesprávnym a neefektívnym postupom, ktorého jasným dôkazom je zrušenie prvého rozsudku okresného súdu, ku ktorému dospel po takmer 3 rokoch a 3 mesiacoch od podania žaloby, a viac ako 6,5 roka trvajúce odvolacie konania vedené krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 469/2013 a sp. zn. 3 Co 264/2018, zasiahli do jej označených práv.

9. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 5/2022-15 z 18. januára 2022 ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, krajského súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

10. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že žaloba bola podaná 26. februára 2010, pričom súd rozhodol rozsudkom zo 7. mája 2013, teda vo veci konal približne 3 roky, počas ktorých vykonal 14 pojednávaní, na ktorých vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie listinami a najmä vypočul väčšie množstvo svedkov (napr. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]). Uvedený rozsudok bol odvolacím súdom 30. novembra 2016 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie, čo však osebe neznamena porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote, keďže súd vo veci konal riadne a adekvátne rýchlo vzhľadom na predmet sporu a zložitý skutkový stav. Spis bol okresnému súdu vrátený 18. januára 2017, pričom súd opätovne rozhodol rozsudkom z 23. januára 2018. Je teda zrejmé, že súd rozhodol vo veci takmer presne po roku od vrátenia spisu, čo jednoznačne nepredstavuje zbytočné prietahy v konaní.

11. Okresný súd ďalej argumentoval, že viac ako polovicu (6 rokov a 9 mesiacov) celkovej dĺžky konania (12 rokov) sa spis nenachádzal v dispozícii prvoinštančného súdu, teda tento nemohol z objektívnych dôvodov konať. Tunajší súd prvýkrát predložil predmetný spis spolu s odvolaním na rozhodnutie krajskému súdu 8. augusta 2013, tento bol vrátený 18. januára 2017, teda po 3 rokoch a 5 mesiacoch, druhýkrát bol spis predložený 13. septembra 2018 a dosiaľ (viac ako 3 roky a 4 mesiace) nebol vrátený.

12. Vzhľadom na okolnosti prípadu okresný súd zastáva názor, že v napadnutom konaní nedošlo zo strany okresného súdu k prietahom, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné, a preto navrhol ústavnému súdu, aby rozhodol, že označené práva porušené neboli. Sťažovateľke teda nemohla byť priamym následkom porušenia jej základného práva spôsobená akákoľvek ujma. Keďže cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného

základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, okresný súd zastáva názor, že v tomto prípade priznanie finančného zadosťučinenia nie je na mieste. Zohľadňujúc všetky okolnosti prípadu, považuje priznanie sťažovateľkou žiadanej sumy 4 000 eur za neprimerané.

II.2. Vyjadrenie krajského súdu:

13. Krajský súd sa vo vyjadrení stotožnil so stanoviskom predsedníčky konajúceho senátu, ktorá uviedla, že „*predmetná vec napadla do oddelenia 3Co dňa 17.09.2018, predtým dňa 09.08.2013, kedy bolo o odvolaní žalobkyne rozhodnuté dňa 30.11.2016. Vo veciach, ktoré napádajú do oddelenie 3Co a v ktorých som sudkyňou spravodajkyňou, sú veci vybavované v zásade podľa poradia a táto vec bude rozhodnutá do konca marca 2022.*“.

II.3. Replika sťažovateľky:

14. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla, že oba všeobecné sudy vo svojich vyjadreniach žiadnym relevantným spôsobom nereagovali na ťažiskovú argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v jej ústavnej sťažnosti (neprimeraná dĺžka súdneho konania). Zatiaľ čo okresný súd sa vyjadroval k niečomu, čo sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vôbec nenamietala (zbytočné priesťahy), tak krajský súd výlučne konštatoval, že senát odvolacieho súdu 3Co vybavuje veci podľa poradia nápadu, ale vôbec sa nevyjadril ku skutočnosti, prečo pri svojom postupe využíva práve túto metódu priority rozhodovania, a ani k tomu, prečo ju považuje za ústavne súladnú.

15. Okresný súd, ako aj krajský súd svojím nesprávnym a neefektívnym postupom zasiahli do práv sťažovateľky označených v jej ústavnej sťažnosti. Celkovú dobu trvania sporu (11 rokov, 11 mesiacov a 21 dní) je podľa názoru sťažovateľky potrebné považovať za neprimerane dlhú, a to až v takom rozsahu a intenzite, že zasahuje do ústavou a medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľky. Z pohľadu sťažovateľky je podstatné, že dosiaľ (po takmer 12 rokoch) nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté, pričom podstatnými determinantmi tejto skutočnosti boli existencia nezákonného rozhodnutia okresného súdu, ku ktorému tento dospel po viac ako 3 rokoch od podania žaloby, zrušenie nezákonného rozhodnutia okresného súdu v rámci odvolacieho konania vedeného krajským súdom, ktoré trvalo viac ako 3 roky, a v súčasnosti v poradí druhé odvolacie konanie opäť trvá už viac ako 3 roky a 5 mesiacov.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením označených práv je založená na jej tvrdení o nečinnosti okresného súdu, ako aj krajského súdu v dvoch odvolacích konaniach, ktoré ani po viac ako 11 rokoch (ku dňu podania ústavnej sťažnosti) nie je právoplatne skončené. Predmetom napadnutého konania je určenie, že do dedičstva po poručníkovi, ktorý zomrel [REDAKOVANÉ], patria sporné pozemky nachádzajúce sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka v napadnutom konaní vystupuje v pozícii žalobkyne.

17. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

18. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

19. Vychádzajúc zo základných kritérií hodnotenia prejednávania veci v primeranej lehote, ústavný súd otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľky preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitosť, povahu veci, ďalej správanie sťažovateľky v priebehu konania a postup okresného súdu a krajského súdu, ktorý bol v danej veci odvolacím súdom.

20. Pokiaľ ide o kritérium právnej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že danú vec možno považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Z tohto pohľadu preto nemožno prijať záver, že by dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená právnou zložitou veci. Pokiaľ ide o skutkovú zložitosť, ústavný súd pripúšťa, že určitú mieru zvýšenej skutkovej zložitosti predstavuje viacero svedkov (9), ktorí boli v konaní pred okresným súdom vypočutí (aj opakovane), taktiež okresný súd vykonal obhliadku sporných pozemkov.

21. Pokiaľ ide o povahu veci z hľadiska jej významu pre sťažovateľku, ústavný súd konštatuje, že nie je takou závažnou, aby si vyžadovala osobitný, resp. výnimočný prístup súdu z hľadiska rýchlosti jej rozhodovania.

22. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom. Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu zistil, sťažovateľka na všetky výzvy okresného súdu reagovala v stanovených lehotách a zúčastňovala sa nariadených pojednávaní. Z dôvodov na strane sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu bolo odročené iba pojednávanie nariadené na 7. september 2017. Ústavný súd však prihliadol na okolnosť, že pojednávania konané 22. septembra 2011, 15. novembra 2011 a 26. januára 2012 boli odročené z dôvodu informácií poskytnutých sporovými stranami (aj sťažovateľkou), že prebiehajú rokovania o mimosúdnom urovnaní sporu. Sama sťažovateľka prostredníctvom svojho zástupcu na pojednávaní konanom 26. januára 2012 výslovne žiadala o poskytnutie ďalšej lehoty na mimosúdne vyriešenie sporu, k čomu napokon nedošlo.

23. Ústavný súd ďalej pristúpil k posúdeniu samotného postupu okresného súdu ako súdu prvej inštancie. Z predloženého spisu okresného súdu vyplýva, že konanie začalo podaním žaloby 26. februára 2010 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Pri posudzovaní postupu okresného súdu ústavný súd neidentifikoval v priebehu napadnutého konania obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, v dôsledku ktorých by došlo k neprimeranému predĺženiu napadnutého konania.

Okresný súd pred rozhodnutím odvolacieho súdu uskutočnil 13 pojednávanií, pričom na štrnástom pojednávaní konanom 25. apríla 2013 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Prvé tri pojednávania nariadené okresným súdom boli odročené na základe žiadostí žalovaných odôvodnených ich práceneschopnosťou. Na pojednávaní konanom 26. mája 2011 sťažovateľka vzala svoju žalobu proti žalovanému v 2. rade späť, čo vyvolalo potrebu vydania rozhodnutia o čiastočnom zastavení konania. Sťažovateľka tiež 27. marca 2012 podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorom okresný súd negatívne rozhodol uznesením z 25. apríla 2012. V postupe okresnému súdu možno identifikovať neefektívitu spočívajúcu v skutočnosti, že jeho rozsudok z 25. apríla 2013 bol odvolacím súdom zrušený uznesením č. k. 3 Co 469/2013 z 30. novembra 2016 z dôvodu nepreskúmateľnosti jeho odôvodnenia. Po vrátení veci okresný súd nariadil vo veci 7 pojednávanií, z ktorých dve sa neuskutočnili (1 z dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľky a 1 z dôvodu evakuácie okresného súdu) a jedno pojednávanie bolo odročené pre stranami navrhovanú možnosť uzatvoriť mimosúdnu dohodu. Na pojednávaní konanom 23. januára 2018, teda jeden rok po vrátení veci, okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorým určil, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi. Z dôvodu podania odvolaní žalovanými okresný súd vec predložil krajskému súdu 11. septembra 2018 na odvolacie konanie. Vzhľadom na uvedené, berúc do úvahy skutočnosť, že spis sa už viac ako tri roky nachádza na odvolacom súde, teda mimo dispozície okresného súdu, ústavný súd ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

24. Pokiaľ ide o postup krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že ak vo viacerých konaniach (formálne označených inými spisovými značkami) ide o rozhodovanie o stále tom istom nároku, je v duchu presadzovanej materiálnej ochrany ústavnosti nutné hodnotiť tieto konania materiálne ako to isté konanie, pričom aj Európsky súd pre ľudské práva posudzuje konanie ako jeden celok a prístup, pri ktorom sa neposudzuje konanie ako jeden celok, resp. sa neposudzuje celková dĺžka konania, považuje Európsky súd pre ľudské práva za príliš formalistický, ktorý nie je v súlade so zárukami čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 694/2016).

25. Ústavný súd poukazuje najmä na dvojnásobné odvolacie konanie prebiehajúce pred krajským súdom, a preto zdôrazňuje, že za stavu, keď celková dĺžka prebiehajúceho súdneho konania je neakceptovateľná (momentálne už viac ako 12 rokov od podania žaloby), je dôvodné vyžadovať od odvolacieho súdu, aby obzvlášť pri opakovanej apelácii bral na celkovú dĺžku konania zreteľ, pretože právna istota nastáva až právoplatným rozhodnutím veci. Ústavný súd hodnotí postup krajského súdu ako prietľahový, a to v oboch odvolacích konaniach. Konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 469/2013 trvalo od 9. augusta 2013 do 18. januára 2017, teda takmer tri a pol roka a bolo poznačené neodôvodnenou nečinnosťou krajského súdu, ktorý sa vecou začal zaoberať až po troch rokoch od jej napadnutia, keď zaslal vyjadrenia žalovaných sťažovateľke. Rovnako odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 3 Co 264/2018 trvá od 17. septembra 2018, teda viac ako tri a pol roka, a vo veci dosiaľ rozhodnuté nebolo. Krajský súd ako odvolací súd tak zásadným spôsobom ovplyvnil celkovú dĺžku napadnutého konania, keďže z celkovej dĺžky napadnutého konania 11 a pol roka (ku dňu podania ústavnej sťažnosti) trvali odvolacie konania spolu takmer sedem rokov, čo ústavný súd považuje za neakceptovateľné.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu v odvolacích konaniach došlo v dôsledku jeho absolútnej nečinnosti k zbytočným prietľahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietľahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

27. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

28. Ústavný súd v nadväznosti na svoje zistenia prikázal krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

30. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

31. Sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 4 000 eur, čo odôvodňuje nečinnosťou, resp. nesprávnou činnosťou okresného súdu, ako aj krajského súdu.

32. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení výšky primeraného zadost'učinenia zohľadnil ústavný súd svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020), predmet konania, celkovú dĺžku konania, postup krajského súdu a dospel vzhľadom na uvedené k záveru, že primerané finančné zadost'učinenie v tejto veci predstavuje sumu 3 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). V prevyšujúcej časti návrhu nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

33. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 13 ods. 2). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je v sume 181,18 eur a hodnota režijného paušálu je v sume 10,87 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava

zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej výške 384,08 eur, čo s daňou z pridanej hodnoty predstavuje sumu 460,90 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

34. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu